

VÍKEND V ČECHÁCH

in.ihned.cz/cr

Sochařská idyla Nového Mlýna u Zákolanského potoka

historik Karel Sklenář, vesnice se až do 19. století nazývala Černuc.

Libušin Liběhrádek

Sejděme do vltavského údolí, do Libčic nad Vltavou a Dolan. Léta Páně 712 vyrazily s luky a šípy služebnice samotné Libuše do okolních lesů na lov jelenů. Tak se jim na jednom vysokém a příkrém vrchu zalíbilo, že požádaly kněžnu, aby na něm dala postavit hrad. Tehdy to bylo snazší než dnes a vděčné dívky jej nazvaly Liběhrad.

Na kronikáře příliš literárně založený Václav Hájek z Libočan nenáviděl roky, ke kterým

neměl zprávy, takže byl hojně čten: „A ves, kteráž toho času při téměř hradu u řeky založena byla, též od Libuše Libčice nazvána byla, kteráž má v sobě až dodnes obyvatele. Hradu na tento čas příkopové a gruntové se vidí nad řekou pod Prahou...“ Některé „příkopové“ i „gruntové“ zbytek kamenné zdi spatříme na konci stezky za posledními domky. Ovšem kdo ví, zda pamatují Libuši.

Z vrcholku Liběhradu přehlédneme městečko na dlani. Za slávu libčické šroubárny a také cihelny, jak prozrazují komíny, může doprava. I dnes tudy prochází jedna z nejdůležitějších železničních tratí v Čechách. Nápadné jsou věže obou kostelů, katolického sv. Bartoloměje i evangelického opodál.

Ve vile za řekou bydlel na sklonku života politik a vydavatel Národních listů Julius Grégr s manželkou Růženou. Založil vinici, osadil stráně lesem a vybudoval v Máslovicích knihovnu. Dnes ve vile vyrábí výzkumný ústav včelařství pověstnou medovinu i víno.

Na starých kresbách ještě skála s hrádkem spadá do řeky. Avšak roku 1846 se údolím Vltavy protáhla železnice. Archeologové téměř zaspali, pokud se něco na poslední chvíli našlo, s Libuší to nesouviselo. Po zbytcích hrádku dnes už sviští pendolino. A na hřbitově nad obcí, na tzv. Kameníčku, upoutá vysoká socha Krista. Podobná díla spatříme i v Chýnově u Tábora. Jejím autorem není nikdo jiný než chýnovský rodák František Bílek.

Utajený zámek

V Úholičkách vás možná napadne, že v okolí budou i Úholice. Ale není tomu tak. Úholičky se kdysi nazývaly Hoholice. Na pěkný zámek

Na kole

Cyklistický vlak VELO jezdí do 2. 11. 2008 o sobotách, nedělích a svátcích. Z pražského Masarykova nádraží vyjíždí v 9.02 a 13.37 h přes Dejvice, Veleslavín, Ruzyni do Hostivice, Tuchoměřic, Noutonic, Kovár, Zákolan a Slaného (příjezd 10.44, resp. 15.18). Zpět se vrací v 11.31 (příjezd do Prahy 13.04) a v 17.30 (19.08) hod.

Do Libčic dojedeme na kole po pravém břehu Vltavy od zoologické zahrady (Karlínem a Trojou lze po cyklostezce), v Řeži přes most a po levém břehu podél trati. Úsek po pravém břehu z Řeže k máslovickému přívodu lze doporučit jen dobrodruhům.

s parkem se podíváte jen ze silnice. Když ho i se statky a polnostmi koupil v roce 1901 statkář, podnikatel a politik Josef Wohanka, málokdo možná docenil, co bude toto období pro obec znamenat. V roce 1907 jeho zásluhy o zemědělství ocenil císař František Josef I. rytířským titulem.

Wohanka zavedl v Čechách odborné pěstování řepného semene ve velkém. Využil zahraniční praxe a sám se podílel na výzkumu. Od roku 1920 jeho synové Miloš a Vladimír Wohankovi vlastnili také statek v Tursku i továrnu v Roztokách, kde se semeno upravovalo a vyváželo do Evropy nebo Spojených států. Jejich potomkům patří statek dodnes.

Dávnou slávu, kdy tady sloužily čtyři hostince (v čp. 2 U Slovanské lípy, i oblíbený zájezdni hostinec U Hlaváčků), tři obchody se smíšeným zbožím a řezník a hrálo se ochotnické divadlo, kam chodili i výletníci z Prahy, však odvál čas.

Libčice nad Vltavou